

тала нѣкогы бабычката, бѣ любовта къмъ дъщеря ѝ, любовь майчина, която тя разумѣваше по свой си начинъ; искаше сирѣчь тя да достави на Жиралда добъръ животъ, спокойствіе, слава, състояніе . . . еъ каквыто да сѣ средства.

Щастіето на дъщеря ѝ бѣше първата цѣль на живота ѝ; своето считаше като второстепенно; и ако въ поприцето на живота срѣщнаше начала на благо нравіе и на добродѣтель, тя не бы гы отхвърлила, но и не бы са погрижила да гы пригърне.

Враждытъ, съперничествата и сполукытъ на Жиралда бѣхж и нейны; тя живѣ театраленъ животъ; бывала е царица въ царовицето на театра, и считаше себе си паднѣла отъ престола, отъ когато дъщеря ѝ престанж да царува.

« Да! . . . извика тя; да, Жиралда умрѣ отъ ядоветѣ съ които я напоихж, и деньтъ на правосѣдіето настанж за нея! Неблагодарнытъ, които я оставихж, сега разумѣхж що изгубихж . . . каква душа! . . . каквъ гласъ! . . . »

— Майка ми не е жива вече! извика Пикильо като паднѣ на стола.

— Да! имашъ право да плачешъ, чедо мое! нема да са намѣри вече друга като нея, нема да са намѣри вече друга, която да представи Клеопатра и Дидона . . . Да я чуяше като мене . . . каквъ въторгъ, каквы ржкоплеканія когато испѣ послѣдныта арія: «отивашъ ти жестока!» тя имаше высокъ гласъ:»

Бабата са помжчи да я подражи, но не ѝ помагаше гласътъ, и наченж изново да плаче като думаше:

« Какво сърце . . . каква дъщеря! никога не забравяше майка си! . . . Първото ѝ условіе бѣше да са неотдѣлямы никогы! . . . И за туй отхвърляше найдобрытъ предложенія и найбогатытъ, . . . и найчестытытъ . . . »

— Е! госпоже: . . . извика съ нетърпѣніе Пикильо, като са стараше напраздно да я направи да замълчи.

— Колкото рокли не носяше . . . даваше гы на мене, заговорн пакъ бабычката; бѣше много добро-